

**Posudek oponenta diplomové práce**

**Název práce:** Přestupkové řízení  
**Diplomant/ka:** Marcela Kalašová  
**Autor posudku:** doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc.

---

Posuzovaná diplomová práce o rozsahu 65 stran číslovaného textu (bez titulních stran, obsahu, resumé a seznamu literatury) obsahuje popis některých hmotněprávních institutů přestupkového práva hmotného a zejména je věnována procesní úpravě projednávání přestupků. Práce je výrazně popisná, navíc i s řadou věcných chyb, podle jejího obsahu nelze posoudit stupeň právní erudice, kterého by měla autorka dosahovat v závěru magisterského studijního programu.

Vlastní text o přestupkovém řízení začíná na str. 12. Předtím popisuje autorka některé notoriety týkající se správních deliktů. Píše-li na str. 2 o tom, že ke spáchání správního deliktu musí naplněn jako obecný znak subjektivní stránka, nebere v úvahu dosavadní pojetí objektivní odpovědnosti za některé správní delikty.

Píše-li na str. 4 o „právní úpravě přestupků“, byl by jistě zajímavý rozbor o využitelnosti ústavní úpravy týkající se procesních (případně i hmotněprávních) otázek souvisejících s trestnými činy i na přestupky. Vymezuje-li však autorka význam čl. 36 odst. 3 Listiny tak, že zaručuje soudní přezkum rozhodnutí orgánu veřejné správy, „tudíž i rozhodnutí o uložení sankce“, je její výklad značně povrchní a neúplný. Tato ústavní úprava zajišťovala od počátku své účinnosti přece širší rozsah přezkumu rozhodnutí ve věcech přestupků.

Autorka odkazuje na mnoha místech své práce na komentáře autorů Černý, Horzinková a Kučerová „Přestupkové řízení“ (v různých vydáních). Je škoda, že autorka vše, co je napsáno v dílech jiných autorů, přijímá nekriticky, nekonfrontuje s jinými prameny či vlastním rozбором problematiky, neboť takto se na více místech dopouští věcných chyb. Někdy není jasné, proč vůbec cituje autorka pramen z literatury, když takový pramen pouze konstatuje text uvedený přímo v právním předpise (není jasný např. odkaz č. 71 na literaturu na str. 29 ohledně toho, kdy se občan stane obviněným z přestupku, když toto stejně stanoví § 72 zákona o přestupcích; obdobně další poznámka č. 72 o možnosti konat ústní jednání v nepřítomnosti obviněného z přestupku).

Z dalších konkrétních připomínek:

- ke str. 16: (2.5.1.7.) cit. rozhodnutí Ústavního soudu nebylo vhodně zvoleno pro případ přestupkového řízení, když se týká poučovací povinnosti pro typické sporné civilní řízení;
- ke str. 16: (2.5.1.8.) není jasné, o jaké smírné odstranění rozporů by se měl pokoušet přestupkový orgán, samozřejmě s výjimkou návrhového řízení týkajícího se urážky na cti;
- ke str. 17 (2.5.1.11.) autorka měla detailněji rozebrat možnost autoremedury na základě odvolání v přestupkové věci: je skutečně nezbytný pozitivní procesní postoj ostatních účastníků řízení při odvolání obviněného z přestupku proti výroku o vině či sankci za přestupek?
- ke str. 18 (2.5.1.13) ačkoli je v nadpise vyjádřena „zásada oficiality“, uplatňuje se v některých případech opačná zásada dispoziční;
- autorka opomíjí zásadu legality v pojetí obvyklém pro řízení ve věcech trestních;

- ke str. 19: (2.5.1.16) není jasné, jaké pochybnosti o deliktu má autorka na mysli: zda skutkové nebo právní, kdy se má uplatnit zásada in dubio pro reo (a kde je obsažen právní základ této zásady);
- ke str. 19: (2.5.1.17.) formulovat, že zástupce, kterého si obviněný zvolí, má „stejná obhajovací práva“ jako obviněný z přestupku, je matením specifických práv obviněného z přestupku a práv, která může v zastoupení účastníka řízení činit jeho zmocněnec;
- ke str. 20: (2.5.1.21.) není jasné, o co opírá autorka svůj názor, že „pokud se přestupku dopustil cizinec, lze přestupek projednat jen, zdržuje-li se na území naší republiky“ – autorka směřuje hmotněprávní otázku působnosti zákona o přestupcích s procesní otázkou vedení řízení s cizincem. Mohla a měla se vyjádřit i k otázce evropské úpravy tohoto tématu.
- ke str. 21: obsah autorkou uváděné „zásady účelnosti a prospěšnosti“ je zcela nejasný – bere vůbec do úvahy princip legality?!
- ke str. 21: zásada non bis in idem je bohatě zkoumána zejména v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, lze nalézt i judikaturu českých soudů. Autorka ovšem ani uvedenou zásadu přesně nevymezila, když neocitovala přesně § 94 zákona o přestupcích.
- ke str. 24: vymezení, že funkční příslušnost znamená, který odbor (oddělení) v rámci organizační struktury správního orgánu se bude přestupky na daném úseku zabývat, je nesprávné, protože otázka vnitřního členění správního orgánu není totožná s funkční příslušností ve správním řízení, jak je tradičně chápána (např. zda věc bude projednávat obecní úřad nebo zvláštní orgán obce);
- ke str. 28: formulace, že účastníkem řízení o přestupcích může být pouze osoba „způsobilá před správním orgánem samostatně jednat“, je zcela chybná – podle ní by nemohla být obviněným z přestupku např. osoba zbavená způsobilosti k právním úkonům;
- ke str. 30 (4.4.) autorka jen velmi nepřesně formuluje, proti jakým rozhodnutím se může poškozený odvolat, když opomíjí odkaz § 81 odst. 4 zákona o přestupcích na § 76 odst. 3;
- ke str. 31: ačkoli v bodě 5. autorka správně vymezuje zásadu legality, bezprostředně poté v bodě 5.1. ji zaměňuje se zásadou officiality;
- ke str. 39 posl. odstavec dole: autorka zřejmě zaměnila zahájení řízení a zahájení jednání;
- ke str. 40: není jasné, z čeho autorka dovozuje, že ústnímu jednání „musí být přítomni ... zástupci účastníků řízení – pokud je účastníci mají“;
- ke str. 44: (5.2.7.) formulace, že účastníci řízení musí poskytnout správnímu orgánu potřebnou součinnost, v diplomové práci o přestupkovém řízení, nebere vůbec do úvahy zásadu nemo tenetur;
- ke str. 48 an.: rozdělení oddílu 5.2.9. Ukončení řízení v I. stupni na Zastavení řízení (5.2.9.1.), Smír (5.2.9.2.) a Rozhodnutí (5.2.9.3.) vede k závěru, jakoby se o zastavení řízení nerozhodovalo, že jediným možným rozhodnutím na závěr přestupkového řízení je rozhodnutí o vině;
- ke str. 50: (5.2.9.3.) obecné konstatování, že „rozhodnutí v přestupkovém řízení je správním aktem, majícím konstitutivní povahu“, je chybné z více hledisek. Jednak nerozlišuje význam výroku o vině a výroku o sankci za přestupek. Jednak nebere do úvahy, že rozhodnutím ve věci samé v přestupkové věci nemusí být jen rozhodnutí uznávající obviněného vinným z přestupku.
- ke str. 58: konstatování, že by snad tzv. plná jurisdikce měla být naplněna tím, že se ve správním soudnictví „přezkoumává formální i obsahová stránka napadených rozhodnutí“, je nedostačující a velmi hrubá, když např. opomíjí možnost nového dokazování a možnost moderačního práva soudu;
- ke str. 61: tvrzení, že odlišnost mezi rozkladem a odvolacím řízení spočívá v tom, že v případě rozkladu nelze věc vrátit k novému projednání; bylo již dávno překonáno (viz např. Závěr Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 21/2005);

- ke str. 61: (7.2.) nadpis „Mimořádné a dozorčí opravné prostředky“ je zcela nejasný: vyšla či nevyšla autorka z rozdílu mezi opravnými a dozorčími prostředky?! Jestliže ano, proč řadí přezkumné řízení mezi mimořádné opravné prostředky?!

Celkově hodnotím diplomovou práci tak, že nesplňuje nároky kladené na tento stupeň kvalifikační práce.

V případě konání ústní obhajoby doporučuji autorce, aby se vyjádřila k otázce, jaké procesní zásady se specificky uplatňují v přestupkovém řízení.

V Plzni dne 12. dubna 2012

doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc.

